

Fra Jesús Etayo
Priore Generale

Rzym, 25 stycznia 2023

Prot. N. PG005/2023

ŚWIATOWY DZIEŃ ŻYCIA KONSEKROWANEGO

Synodalność: marzenie Boga wobec współczesnego życia konsekrowanego

Do wszystkich Braci i Współpracowników Zakonu.

Drodzy Bracia!

Pragnę złożyć Wam najserdeczniejsze życzenia z okazji Światowego Dnia Życia Konsekrowanego, który **2 lutego obchodzimy** w całym Kościele. Zachęcam Was do świętowania go poprzez dziękczynienie Panu za dar życia konsekrowanego, którego nieustannie udziela całemu Kościołowi, a w szczególności każdemu bratu należącemu do naszego Zakonu.

W czasie przygotowań do Synodu, którego tematem jest właśnie synodalność, my, bracia i siostry, jesteśmy zaproszeni do wyjścia z naszych domów, do przełamania barier naszych ograniczeń, które nas izolują, chociaż wydają się nam one dawać bezpieczeństwo, i do kroczenia razem z całym Kościołem, ludem Bożym, którego jesteśmy częścią - do bycia wspólnotami otwartymi.

Idea synodalności niesie ze sobą ważne konsekwencje w stosunku do życia konsekrowanego naszych czasów, mówiły już o tym różne zarządy generalne męskich i żeńskich Instytutów Życia Konsekrowanego. Najważniejsze z tych implikacji to:

1. *Niezbędne zakorzenienie w Duchu Świętym:* Duch Święty jest duszą Kościoła i życia konsekrowanego, Duch Święty wskazuje nam zmartwychwstałego Jezusa jako Drogę i prowadzi nas po tej drodze. Synodalność wymaga przemiany serca, która będzie możliwa pod kierownictwem i w obecności Ducha Bożego. Synodalność staje się w ten sposób naszą drogą formacji i duchowości.

2. *Wezwanie do nowego rodzaju relacji międzyludzkich:* Pandemia Covid-19, która tak bardzo nas odizolowała, stała się jednocześnie, dzięki nowym technologiom, bodźcem do otwierania nowych przestrzeni komunikacyjnych. W ten sposób wyłonił się szczególny model interkomunikacji i synodalności. Dostrzegliśmy - bardziej niż wcześniej - znaczenie dialogu i komunikacji między nami. Wiele instytutów wyraźnie wzywa do słuchania i dialogu między kulturami i pokoleniami. Coraz bardziej uświadamiamy sobie potrzebę formowania się w tym zakresie, widzimy ewidentny wpływ dialogu, na sposób w jaki realizujemy naszą misję. Współdzielenie stworzyło przestrzeń, w której możemy powiedzieć o naszych ranach oraz wyrazić pragnienie uzdrowienia i pojednania na wielu poziomach.

3. *Otwarcie na współpracę*: Życie konsekrowane – na wszystkich kontynentach – coraz bardziej wyraża pragnienie zacieśnienia współpracy ze wszystkimi świeckimi, aby włączać ich i powierzać im coraz większy zakres obowiązków w instytucjach i rodzinach charyzmatycznych. Celem jest wzajemne uznanie oraz możliwość wzbogacenia i uczenia się jedni od drugich. To jest coś, co jeszcze musimy przeanalizować i określić. Istnieją głębsze i bardziej wszechstronne formy współpracy, o których dotychczas nie wiedzieliśmy i musimy dołożyć starań, aby je osiągnąć. Biorąc pod uwagę chęć współpracy w budowaniu Królestwa Bożego, synodalność uczy, że nie trzeba ich powielać, ale znaleźć rodzaje konwergencji między zgromadzeniami. Jednocześnie konieczna jest również konwergencja eklezjalna z duchowieństwem diecezjalnym i biskupami. Wołanie zakonników, niesprawiedliwie traktowanych, dyskryminowanych, a nawet prześladowanych w diecezjach niektórych krajów, wymaga wysłuchania i uwagi.

4. *Formowanie się w synodalności*: Synodalność musi przenikać formację początkową i ciągłą w życiu konsekrowanym. Formowanie się w synodalności wymaga mądrości, otwartości, ćwiczeń i uczenia się. Niezbędne są takie cnoty jak: hojność, otwartość na innych, uczestnictwo, współpraca, pokora i rezygnacja z autoreferencji. Synodalność musi być włączona do formacji w seminariach (i ośrodkach formacyjnych dla braci/siostr), aby uniknąć szerzenia się patriarchy i klerikalizmu. Synodalność otwiera dziś nowe horyzonty w sposobie rozumienia i tłumaczenia ewangelicznych rad posłuszeństwa, celibatu i ubóstwa, konfiguracji naszego życia wspólnotowego i duchowości oraz sposobu włączenia naszej misji – zgodnie z charyzmatem – w wyjątkową misję Kościoła.

To tylko niektóre punkty z bogatego wkładu osób zakonnych w przygotowania do Synodu. Zapraszam was do przeczytania i dokonania refleksji we wspólnocie nad tym ważnym dokumentem, który Unia Przełożonych Generalnych zakonów żeńskich i męskich przesłała do Sekretariatu Synodu.

Moi drodzy bracia, synodalność wyznacza teraźniejszość i przyszłość Kościoła, a zatem także przyszłość życia konsekrowanego i naszego życia. W październiku 2024 odbędzie się LXX Kapituła Generalna Zakonu Szpitalnego w domu niedaleko Sanktuarium Matki Bożej Częstochowskiej w Polsce. Być może niektórzy z was otrzymali już tę informację, którą właśnie teraz przekazuję całej naszej Rodzinie Szpitalnej św. Jana Bożego, chociaż oficjalny list zwołujący Kapitułę zostanie przesłany później. Przygotowania do Kapituły już się rozpoczęły, odpowiednie komisje zostały powołane i realizują swoje zadania. Niektóre informacje zostały już wysłane i będą przekazywane kolejne.

Pragnę zachęcić całą Rodzinę Szpitalną św. Jana Bożego do przeżycia tego czasu przygotowania do Kapituły, a następnie jej przebiegu, w duchu synodalnym. Mam nadzieję, że będzie to dla wszystkich doświadczenie synodalności, idąc wspólną drogą, na której słuchamy się nawzajem i wszyscy razem słuchamy Ducha Świętego, aby pomógł nam rozeznaczyć drogę ewangelicznego szpitalnictwa, na wzór św. Jana Bożego, którą winniśmy podążać w nadchodzących latach, służąc chorym, ubogim i potrzebującym we wszystkich częściach świata.

Gratuluje wszystkim braciom z naszego Zakonu oraz wszystkim braciom i siostram należącym do naszej Rodziny Szpitalnej daru powołania! Przeżywajmy go z radością dziękując za niego Bogu!

Zjednoczeni w Panu i w świętym Janie Bożym przyjmijcie braterskie pozdrowienia.

Br. Jesús Etayo
Przełożony Generalny